

Arrest

nr. 91 058 van 6 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 11 juli 2011 het Rijk binnen en diende op 12 juli 2011 een asielaanvraag in. Op 31 mei 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en Pashtou van origine te zijn. U bent geboren in 1977 in het dorp Meena, Bajaur Agency, Federally Administered Tribal Areas. U bent getrouwd en heeft één zoon. U werkte op het land en vier à vijf maanden per jaar werkte u in Lahore. Begin 2008 werd uw broer onthoofd. Hij werd er door de Taliban van beschuldigd informatie aan de overheid te hebben gegeven die leidde tot de drone-aanval op de Domadola moskee. Enkele dagen na zijn dood ging u uitleg vragen aan de Talibanleider Z.-u. R.. Hij vertelde u bewijzen te hebben over de bijdrage van uw broer tot de aanval en beschuldigde u er eveneens van een informant te zijn. Daarop dook u tien tot twintig dagen onder om vervolgens met uw gezin naar het Jalozo-kamp te verhuizen, nabij Peshawar. Na enkele dagen keerde u terug naar de hoofdplaats van Bajaur om er een verklaring af te geven. U keerde terug naar Jalozo en kwam te weten dat de Taliban ook in het kamp naar u op zoek is. Daarop verliet u met behulp van een vriend Pakistan. U kwam in Griekenland aan, waar u tweeënhalf jaar verbleef zonder asiel aan te vragen. Vervolgens reisde u door tot België, waar u zich een dag na uw aankomst op 11 juli 2011 vluchteling verklaarde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u twee identiteitskaarten, twee rantsoenkaarten, een dreigbrief en een verklaring neer.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Deze vrees baseert u volledig op de gebeurtenissen die u Pakistan deden verlaten. Aan uw vluchtrelaas kan evenwel geen geloof worden gehecht. Meerdere tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden doen immers de geloofwaardigheid van uw asielmotieven teniet.

Allereerst dient erop gewezen te worden dat u de kern van uw asielrelaas, namelijk de beschuldigingen van spionage die u en uw broer troffen, niet geloofwaardig kan voorstellen. Zo beweert u dat uw broer ervan beschuldigd werd aan de overheid informatie te hebben verstrekt die leidde tot de drone-aanval op de Domadola moskee die aan tachtig mensen het leven kostte. Het is dan ook merkwaardig dat u gelooft dat slechts twee à drie maanden deze aanval en de dood van uw broer van elkaar scheidde. Als u gevraagd werd hoeveel tijd na de bewuste aanval uw broer gedood werd, antwoordt u dat dit twee à drie maanden was. U stelt dat uw broer in de eerste dagen van 2008 werd gedood en dat de drone-aanval twee tot drie maanden eerder plaatsvond (CGVS p.6,7,8). In werkelijkheid vond deze aanval in Domadola met tachtig slachtoffers plaats in oktober 2006, dus meer dan een jaar vroeger. Deze vaststelling maakt dat aan uw asielrelaas slechts zeer weinig geloof kan worden gehecht. Deze aanval kende gezien haar aard en het grote aantal slachtoffers een grote bekendheid onder de lokale bevolking. Daar u en uw broer medeverantwoordelijk worden geacht voor een beruchte aanval in uw regio en u door deze beschuldigingen uw broer verliest en uw land dient te ontvluchten, mag van u verwacht dat u min of meer correct kunt aangeven hoeveel tijd na de aanval de problemen u en uw familie begonnen. Dat u hiertoe niet in staat bent, roept vele vragen op.

Het mag eveneens verbazen dat u op het Commissariaat-generaal niet verder komt dan het verklaren dat u niet weet waarom u en uw broer ervan verdacht werden informanten van de overheid te zijn. U beweert zelfs dat u niet kan zeggen of uw broer al dan niet een informant was. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u echter dat de beschuldigingen van de Taliban slechts een smoesje waren om u te overhalen met hen samen te werken. Geconfronteerd met uw eerdere uitspraak komt u niet verder dan ze geheel te ontkennen (Vragenlijst p.3; CGVS p.6,7-8).

Ook over de dood van uw broer legt u op het Commissariaat-generaal en op de Dienst Vreemdelingenzaken ernstig tegenstrijdige verklaringen af. Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat uw broer opgehangen werd in de stad, verklaart u op het CGVS dat uw broer onthoofd in een kanaal werd aangetroffen. Opnieuw komt u in het aanreiken van verklaringen voor deze toch wel opmerkelijke tegenstrijdigheid niet verder dan het ontkennen van de verklaring die u op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf (CGVS p.5,6,8-9).

De opgemerkte merkwaardigheden en tegenstrijdigheden handelen over de kern van uw asielrelaas en schaden bijgevolg ernstig het geloof in de verklaarde asielmotieven.

Daarnaast kan u ook uw terugkeer naar Bajaur niet aannemelijk maken. U, die na te hebben vernomen dat uw leven in gevaar is, eerst tien à twintig dagen onderduikt om vervolgens met uw gezin naar een vluchtelingenkamp buiten Bajaur te vluchten, keert kort na uw aankomst in Jalozo kamp naar Bajaur terug. U gaat er naar de politieke verantwoordelijk van Bajaur en legt er een verklaring neer waarin u uw situatie en het gebrek aan steun van de overheid aanklaagt. Dat u slechts minder dan een maand na de voltrekking van uw vluchtrelaas naar de regio terugkeert waarnaar u zo'n vier jaar later op het Commissariaat-generaal beweert onder geen beding te kunnen terugkeren, is hoogst bevreemdend. Dat u dit enorme risico zou hebben genomen omdat de overheid u dan later geld zou hebben uitgekeerd, is allesbehalve afdoende als verklaring (CGVS p.7,9). Voorts legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijf in het Jalozo kamp. Waar u aan het begin van het gehoor vertelde dat u drie à vier maanden in het kamp doorbracht, beweert u dat u, als u de vraag opnieuw in het kader van uw asielrelaas gesteld wordt, dat u er slechts zo'n twintig dagen doorbracht (CGVS p.2,9,10). Daar uw verblijf in het vluchtelingenkamp een rechtstreeks gevolg is van uw asielproblemen en u beweert dat u het kamp diende te verlaten omdat u door de Taliban gezocht werd, ondergraaft de vaststelling dat u geheel afwijkende verklaring aflegt over de duur van uw verblijf aldaar verder uw asielrelaas.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven. De Vluchtelingenstatus moet u derhalve geweigerd worden.

Voorts erkent het CGVS dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich kunt integreren. Zelf verwijst u slechts naar uw asielmotieven, die bedrieglijk werden bevonden, om een vestiging in bijvoorbeeld Lahore als onmogelijk af te doen (CGVS p.10). Er kan dan ook redelijkerwijs aangenomen worden dat u zich bij terugkeer naar Pakistan onder andere in Lahore kunt vestigen. Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De identiteitskaarten van uw vrouw en u kunnen slechts aangewend worden om uw identiteit aan te tonen. De rantsoenkaarten waarmee u het verblijf van u en uw familie in het Jalozo kamp tracht aan te tonen kunnen niet als bewijskrachtig weerhouden worden daar geen van beide kaarten gepersonaliseerd zijn. De verklaring werd in uw naam door een vriend opgesteld en werd door u ter bevestiging voorgelegd, hetgeen elke garantie van objectiviteit teniet doet. Tenslotte kan ook de neergelegde dreigbrief van de Taliban de geloofwaardigheid van uw asielmotieven niet herstellen. Neergelegde documenten kunnen immers slechts geloofwaardige verklaring ondersteunen, hetgeen geenszins het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Aldus treedt de Raad niet

louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 vreemdelingenwet (geen toekenning van de vluchtelingenstatus) doordat, eerste onderdeel, het CGVS ten onrechte stelt dat het asielrelaas van verzoeker ernstige tegenstrijdigheden zou bevatten en tweede onderdeel, het CGVS ten onrechte stelt dat verzoeker onvoldoende informatie zou hebben aangedragen tot ondersteuning van zijn asielrelaas. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 vreemdelingenwet (geen toekenning van subsidiaire bescherming), in een derde middel de schending van artikel 3 EVRM (foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst) en in een vierde middel de gezamenlijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen

en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging door de Taliban geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn.

3.1.1. Aangaande de tegenstrijdigheden meent verzoeker dat het CGVS voorbij gaat aan het feit dat verzoeker moeilijkheden heeft om bepaalde gebeurtenissen in de tijd te situeren, zoals overigens frequent voorkomt bij personen uit Afghanistan. Hetzelfde geldt voor het verblijf van verzoeker in het vluchtelingenkamp Jolozo. Verzoeker wist tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn asielrelaas. Bovendien komt het asielrelaas van verzoeker als duidelijk doorleefd naar voren.

De Raad stelt vast dat verzoeker inderdaad bekend is met de lokale situatie, doch dit impliceert op zich geenszins dat zijn voorgehouden vervolgingsfeiten ook geloofwaardig zijn. Verzoeker heeft geen moeilijkheden om feiten in de tijd te kunnen situeren. Hij onderscheidt twee *drone attacks* van elkaar, de "eerste in 2006 op een gebouw" en de andere "drone attack op madrassa dat was 3 maanden voor 2008" (gehoor p. 7). Ook verder in het gehoorverslag bevestigt verzoeker dat er twee *drone attacks* waren, dat de ene meer dan een jaar voor de dood van zijn broer was en de andere niet lang voor diens dood (gehoor p. 8), waarbij "broer gedood in de eerste of 2de dag van eerste maand 2008 denk ik" (gehoor p. 7, zie tevens "het begin van 2008, misschien januari", gehoor p. 9). Los van het al dan niet vermelden van specifieke kalenderdata, stelt de Raad vast dat verzoeker diverse malen hetzelfde chronologische relaas van de feiten geeft, waarbij hij de *drone* aanval eveneens situeert ten opzichte van de dood van zijn broer en wat coherent is met zijn vertrekdatum. Derhalve kan niet worden aanvaard dat verzoeker de datum van de bewuste *drone* aanval dermate foutief situeert, gezien dit heel de chronologie van zijn asielrelaas alsmede zijn vertrekdatum ondermijnt. Eenzelfde conclusie geldt wat betreft het verblijf in het Jolozo camp.

3.1.2. Verder verwijst verzoeker naar de vertaalmoeilijkheden tijdens het gehoor op het CGVS als verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Zo werd de broer van verzoeker bedreigd met ophanging, maar werd hij uiteindelijk terechtgesteld door onthoofding.

Dergelijke *post-factum* verklaring kan geenszins blijken uit verzoekers verklaringen. Verzoeker verklaarde op het CGVS "Nadien doodden ze mijn broer en ze gooiden zijn dode lichaam in een kanaal. Wij vonden zijn dode lichaam." (gehoor p. 4), "Weet u hoe hij gedood werd?" "Onthoofd." (gehoor p. 5) en "Toen vonden we zijn dode lichaam in een kanaal." (gehoor p. 6), terwijl hij op de DVZ verklaarde "maar mijn broer werd wel opgehangen in de stad" (vragenlijst DVZ 3.5). Verzoekers verklaringen blijven strijdig met hetgeen hij op de DVZ verklaarde.

Verzoekers bewering dat er tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken problemen waren met de tolk, vindt geen grondslag in het administratief dossier. De verklaringen van verzoeker en de vragenlijst werden verzoeker voorgelezen in het Pashtou en door hem ondertekend, waarbij hij tevens een kopie van de vragenlijst ontving. Verzoeker was aldus in de gelegenheid om naar aanleiding van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, noch met betrekking tot de communicatie tussen de tolk en hemzelf, ook niet ter gelegenheid van het interview op het CGVS wanneer hem daarover uitdrukkelijk gevraagd werd. Integendeel, gevraagd of verzoeker opmerkingen had bij het gehoor bij DVZ, verklaarde hij zelfs "Er was geen vergissing of iets mis." (gehoor p. 2). Verzoekers opmerking is niet enkel ongegrond, maar eveneens laattijdig.

3.1.3. Verzoekers asielrelaas is vaag, incoherent, tegenstrijdig, zowel wat betreft de eigen verklaringen als wat betreft de aan het administratieve dossier toegevoegde objectieve informatie, niet geadstrueerd en ongeloofwaardig. Verzoeker haalt geen enkele indicatie aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn broer informant was, laat staan hoe hij zelf op basis van zijn verwantschap eveneens als informant zou worden vervolgd door de Taliban. Op elke kandidaat-vluchteling rust de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling

mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. De voorgehouden vervolgingsfeiten zouden hierbij in het geheugen gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan; zij vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op verzoekers verdere leven. Derhalve vormen stress, wantrouwen, zenuwen, een instabiele emotionele toestand en verwarring geen aanvaardbare verklaring. Evenmin blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker ernstig verward zou zijn geweest, noch wordt dit op andere wijze, bijvoorbeeld middels medische getuigschriften, geadstrueerd.

Verder, indien verzoeker werkelijk gezocht werd als informant, *quod non*, is het evenmin geloofwaardig dat verzoeker pas zo veel later een dreigbrief zou hebben ontvangen ("*Ja, voor de oorlog taliban doodde mijn broer. Na de oorlog kwam de taliban naar mijn huis. Ik verborg me, moeder checkte wie er was. Moeder ontving deze brief van hen (...)*", gehoor p. 3). Verzoeker legt overigens geen enkel begin van bewijs van de dood van zijn broer voor. Dat verzoeker daarenboven *quasi* onmiddellijk na de initiële beschuldiging is teruggekeerd vanuit Jolozo camp naar Bajaur Agency ondermijnt op zeer fundamentele wijze zijn beweerde vrees (gehoor p. 9).

3.1.4. Waar verzoeker nog meent dat hij redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen en dat "*Bijgevolg is het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier van verzoeker geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen.*", stelt de Raad vast dat dergelijke motivering niet in de bestreden beslissing werd opgenomen, derhalve mist verzoekers verweer op dit punt feitelijke grond.

3.1.5. Tot slot benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod in casu non*.

Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Bajawar alsook daarbuiten trieste realiteit zijn en de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio buiten Bajawar is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Ter illustratie citeert verzoeker bepaalde passages uit een rapport van *Amnesty International*. Door afwijzing van de asielaanvraag van verzoeker wordt hij *de facto* gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Pakistan. Hierdoor wordt artikel 3 EVRM geschonden.

4.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade

bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

4.3. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet langer steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.4. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Indien de situatie in Pakistan, zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land.

Artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet stelt verder dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De bestreden beslissing wijst er dan ook geheel terecht op dat, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers ingeroepen problemen met de Taliban, verzoeker dan ook niet aantoont dat hij zich niet zou kunnen vestigen in een andere provincie van Pakistan.

4.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.6. De Raad stelt vast dat gelet op wat voorafgaat de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht noch zelf ernstige elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is. Er zijn dan ook geen redenen om in te gaan op de vraag tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

4.7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK